

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῇ 29 Δεκεμβρίου 1850.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ.

Ἐκ τινος συγγράμματος τῆς νεωτέρας ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Φιλολογίας, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν πᾶσι τοῖς Ὀρθοδόξοις Ἕλλησιν, ἐπιγραφομένου δὲ *Ἱστορικὸς Κατάλογος τῶν πρώτων Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐφεδῆς Πατριάρχων τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας*, ὑπὸ τοῦ Ἀργιδιακόνου Ζαχαρίου Μιθᾶ, Ἀιδρίου, ἐν Ναυπλίῳ 1837, ἐξάγομεν τὰς ἀκολουθοῦσας ἀναγκαίας σημειώσεις περὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, τῶν ἐπισκοπευσάντων ἐν Βυζαντίῳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 36 μετὰ Χριστὸν, [ὅτε ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ Πρωτόκλητος, συνέστησε τὴν πρώτην ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν κατὰ τὴν Ἀργυριοῦπολιν (Φουντουκλί), πρὸς βορρᾶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Κεραιῶν κόλπου, ἢ τοῦ Μετώπου ἄκρου (Τοπχανᾶ) κειμένην πολίχνην τοῦ Θρακικοῦ Βασίλειου], μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου συγγράμματος: Ὁ συγγραφεὺς, διαπρέπων ὡς ἱεροκήρυξ, διωρισμένος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, τιμᾶται ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν κληρικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος κατὰ παιδείαν, εὐφυΐαν, χρηστὴν καὶ ἀρεστὴν συμπεριφορὰν μετὰ πάντων καὶ παντοῖαν ἄλλην ἀρετὴν, μαθητὴς γενόμενος καὶ ἄλλων διδασκάλων ἀγαθῶν, καὶ τοῦ διδασκάλου Καϊρου, οὐχὶ δὲ καὶ ὁμόφρων τούτου. Τὴν δὲ ὕλην τοῦ πονήματος κατέταξε μεθοδικῶς, συλλέξας μετὰ προσοχῆς, ὡς λέγει, ἐκ τῶν προὔπαρχόντων μικροτέρων καὶ συντόμων τοιούτων καταλόγων. Νικητῆρου τοῦ Πατριάρχου, καὶ Φιλίππου καὶ Γεωργίου τῶν Κυπρίων καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μελετίου καὶ ὅθεν ἄλλοθεν ἡδυνήθη, ἐπευχόμενος ὁρθῶς τὸ τελειότερον παρ' ἄλλων λογίων ὁμογενῶν.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν, ὡς εἵπομεν, ἀπαρῶμεν τὰς ἀκολουθοῦσας σημειώσεις περὶ τῶν διαδοχικῶν Ἐπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὴν χρονικὴν σειρὰν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ πρώτου θεμελιωτοῦ τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Μετὰ Χριστὸν

36. Ἀνδρέας Ἀπόστολος, ὁ Πρωτόκλητος, ἐπα-
νελθὼν ἐκ Σκυθίας.
37. Στάχυς, ὁ ἅγιος, μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν,
συστηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀπαί-
ροντος πάλιν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.
53. Ὠνήσιμος, ἐπισκοπεύσας ἔτη 14 κατ' ἄλ-
λους δὲ 16.
67. Πολύκαρπος.
84. Πλούταρχος.
101. Σεδεκίων ἢ Σεδεκίας.
110. Διομένης ἢ Διογένης.
125. Ἐλευθέριος.
132. Φηλιξ, ὁ ἅγιος.
137. Ἀθηνογέννης, ὁ παρὰ Φιλίππῳ τῷ Κυπρίῳ
Ἀθηναγόρας.
141. Εὐζώτιος.
157. Λαυρέντιος.
168. Ἀλύπιος.
182. Περτίναξ.
201. Ὀλυμπιανός.
212. Μάρκος.
225. Κυριακός, ἢ κατ' ἄλλους Κυριλλιανός.
241. Καστῆνος ἢ Κηστῆνος, κατ' ἄλλους δὲ
Κωνσταντῖνος. Οὗτος ἀνήγειρεν ἐν τῷ
Πατρίῳ [συνοικίᾳ τοῦ Βυζαντίου, οὕτω καὶ νῦν

Μετὰ Χριστόν.

- ονομαζομένη,] ναὸν τῆς ἁγίας Εὐφημίας, τότε μαρτυρησάσης ἐν Χαλκηδόνι. Τὸ ἱερὸν σῶμα τῆς ἁγίας ταύτης σώζεται καὶ νῦν παρὰ τῷ Πατριαρχείῳ.
248. Τίτος ἡ Τράτος, παρὰ δὲ Φιλίππῳ τῷ Κυπρίῳ Τάρατος ὁ Κιτήτης.
283. Δομετιανὸς ἡ Δομέτιος, κατ' ἄλλους δὲ Δημήτριος, ἀδελφὸς ἡ υἱὸς Πρόβου τοῦ Αὐτοκράτορος.
308. Πρόβος, ὁ ἅγιος.
320. Μητροφάνης, ἄριστος καὶ ἱερὸς ἀνὴρ κατὰ Νικηφόρον τὸν Κάλлистον, ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς Πατριάρχης. Ἐπὶ τούτου ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μετέφερεν εἰς τὸ Βυζάντιον τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, καὶ συνεκροτήθη ἡ πρώτη Οἰκουμένη Σύνοδος, ἡ ἐν Νικαίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀρείου, εἰς ἣν ὁ Μητροφάνης υπέρβηρος ὢν, ἐπεμψεν ἀντιπρόσωπον. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου εὐρέθη ὁ πανάγιος τοῦ Χριστοῦ τάφος καὶ ὁ τίμιος Σταυρὸς ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐλένης, μητρὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τῷ 326.
330. Ἀλέξανδρος Α, ἐνάρετος ἐναρέτου Πατριάρχου διάδοχος. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖος.
353. Παῦλος Α, ὁ Ὁμολογητὴς, τὴν πατρίδα Θεσσαλονικεὺς, ἀνὴρ ἀγιώτατος, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἀρειανίζοντος.
- Εὐσέβιος, πρῶν Νικομηδείας μητροπολίτης, λόγιος μὲν καὶ δραστήριος, ἄστατος δὲ καὶ ταραξίας, καὶ ζηλωτὴς τῆς τῶν Ἀρειανῶν αἵρέσεως, καὶ διὰ τοῦτο προδιεσθθεὶς εἰς τὴν Πατριαρχίαν ὑπὸ τοῦ ὁμόφρονος αὐτοκράτορος.
355. Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς, τὸ δεύτερον, ἐκθρονισθεὶς αὐθὺς μετ' ὀλίγον κατὰ θέλησιν τοῦ Κωνσταντίνου χάριν τῶν Ἀρειανῶν.
- Μακεδόνιος, κατηγορούμενος ἐπὶ Ἀρειανισμῷ, καὶ ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
 - Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς, τὸ γ', ἐκθρονισθεὶς μετ' ὀλίγον ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἐξορισθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Θεσσαλονίκην.
 - Μακεδόνιος, τὸ β', ἐκθρονισθεὶς αὐθὺς κατὰ συνέπειαν τῆς ἐν Σαρδικῇ συγκροτηθείσης Τοπικῆς Συνόδου.
356. Παῦλος ὁ Ὁμολογητὴς, τὸ δ', ἐκθρονισθεὶς μετὰ 3 ἔτη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἐξορισθεὶς εἰς τὴν Καππαδοκίαν.
359. Μακεδόνιος, τὸ γ'. Ἀλλὰ διὰ τοῦτον γίνεται σφαγὴ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐκθρονίζεται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.
360. Εὐδόξιος, πρῶν Ἀντιοχείας, ἀρειανίζων. Τούτου ὁ υἱὸς Θεοδόρητος, ὀνομαζόμενος κάπρον

Μετὰ Χριστόν

- λυμαινόμενον τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ ὁ Ἰουλιανός.
371. Εὐάγριος, ἐκθρονισθεὶς μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλέντος καὶ ἐξορισθεὶς εἰς Βιζύν, πόλιν τῆς Θράκης.
- Δημόφιλος, ἀρειανίζων, εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος.
379. Γρηγόριος Α, ὁ ἐκ Νεζιανζοῦ, πόλεως Καππαδοκικῆς, πρῶν Ἐπισκόπος Σιςίμων, ἄλλης πολίτης ἐν Καππαδοκίᾳ. Ἀνὴρ μέγας καὶ πρῶτος κατὰ τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν, καὶ ἀμέμπτου χαρακτῆρος. Ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον κατὰ παρακλήσιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ ἄλλων ὑπερῶχων τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ εἶπε καὶ συνέγραψε πολλὰ κατὰ τῶν αἱρετικῶν. Ἐκεῖ ἐκθρονίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου κοινῇ γνώμῃ τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τινα ἔτη παραιτεῖται. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τούτου ἐγένετο ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει δευτέρη Οἰκουμένη Σύνοδος κατὰ πρόσκλησιν τοῦ αὐτοκράτορος. Σημειωτέον ἐνταῦθα ἐμπαρόδω, ὅτι οὔτε οἱ μεγάλοι αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος καὶ Θεοδόσιος, κύριοι μέλιστα ὄντες τῆς Ἱταλίας, οὔτε οἱ μεγάλοι Πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνης καὶ Γρηγόριος εἶχον χρείαν τῆς γνώμης καὶ συναινέσεως τοῦ Ρώμης Ἐπισκόπου, ἵνα συγκαλέσῃσι τὰς Συνόδους ταύτας, καὶ ὁμῶς τοῦτο ἔξουσιν οἱ Πάπαι σοφιστικῶς, λέγοντες, ὅτι ἔνθεν τοῦ κίρου αὐτῶν Σύνοδος, οὔτε γίνεται οὐτ' ἐγένετο, ἐπαυρόμενοι ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὸ πάλαιον ἀξίωμα τῆς Εἰδωλολατρικῆς Ρώμης, καὶ προτιμῶντες αὐτὴ ἀνοσίῃς ὑπὲρ τὸ τοῦ Βυζαντίου, τῆς πρώτης καὶ φυσικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ βασιλευσύντης, συστηθείσης ὑπὸ τοῦ πρώτου καὶ μεγίστου καὶ ἀγιωτάτου τῶν Χριστιανῶν αὐτοκράτορων.
381. Νεκτάριος, ὁ ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, ἀνὴρ ἅγιος, συμπατριώτης καὶ ὁμῶς ἑταῖρος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πρῶν ἐπαρχὸς Βυζαντίου, καὶ συγγραφεύς.
391. Ἰωάννης Α, ὁ Χρυσόστομος, Ἀντιόχεις, υἱὸς Σκοῦνδου καὶ Ἀνθούσης, μητροπότης τοῦ ῥήτορος Λιβανίου καὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀνδραγαθίου, γεννηθεὶς ἐν Εἰδωλολατρείᾳ, καὶ διδάχθεὶς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν ὑπὸ τοῦ Μελετίου, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας, καὶ τῶν μετακαρίων πατέρων Εὐαγρίου, Καρτερίου καὶ Διοδώρου, Ἐπισκόπου τῆς Ταρσοῦ. Ὑπερμαχὸς ὢν τῆς ἀληθείας ἀτρόμητος καὶ ἐξελέγχων πᾶσαν κακίαν, κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς Εὐδοξίας καὶ δις ἐξορισθεὶς ἐν Κιλικίᾳ

Μετὰ Χριστόν.

τῆς Καππαδοκίας. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ κημισθὲν εἰς τὸ Βυζάντιον μετέπειτα, ἐνταφιάθη μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Ἀρχαδίου Αὐτοκράτορος. Συμπράκτορες τῆς καταδιώξεως ἐγένοντο καὶ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος· Ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ Θεόφιλος· ὁ Ἀλεξανδρεὺς Πατριάρχης, μεταγνόντες ἔπειτα. Τοσαύτη ἡ δυσκολία περὶ τὴν τῆς ἀληθείας διάγνωσιν! Ὁ Χρυσόστομος τιμᾶται ἐν τοῖς πρώτοις ἁγίοις πατράσι καὶ συγγραφεῖσι τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ μελιβόητοι αὐτοῦ λόγοι καὶ τὰ σοφώτατα εἰς τὴν θείαν Γραφὴν ὑπομνήματα εἰσι πασίγνωστα.

404. Ἀρσάκιος, ἀδελφὸς τοῦ Πατριάρχου Νεκταρίου, γέρον καὶ ἐνάρετος ἀνὴρ.

406. Ἀτακὺς, ἐκ Σεβαστείας, πόλεως Καππαδοκίης, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐνάρετος. Ἐπὶ τούτου ἀπεθάνεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀρχάδιος, καταλιπὼν διδάσχαρον τὸν υἱὸν Θεοδόσιον τὸν Μικρὸν ἢ Νεώτερον ἐπιλεγόμενον.

425. Σισίννιος Α, ἱερός ἀνὴρ.

428. Νεστόριος ὁ Αἰρετικὸς, ἐκθρονισθεὶς διὰ τοῦτο καὶ ἐξορισθεὶς, ἀνὴρ εὐλαὸς μὲν, ἀπαίδευτος δὲ καὶ δυσσεβὴς τὴν ψυχὴν. Κατ' αὐτοῦ συνεκροτήθη ἡ Γ'. Οἰκουμένη Σύνοδος, ἡ ἐν Ἐφέσῳ.

431. Μαξιμιανός.

434. Πρόκλος, ὁ ἀγιώτατος καὶ περικλεέστατος ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ, μαθητὴς καὶ ὑπαγορευτὴς τοῦ Χρυσοστόμου, πρώην Κυζίκου Ἐπίσκοπος καὶ συγγραφεὺς.

446. Φλαβιανός, ὁ μακρὸς, ρονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μονοφυσιτῶν αἰρετικῶν.

449. Ἀνατόλιος, ἀνὴρ θεοφιλὴς, εἰς ὃν ἀποδίδονται τὰ Ἀνατολικὰ ἐπιγραφόμενα γλυκύχαρα μελωδήματα καὶ τὰ Ἀναστάσιμα Τροπάρια. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Μικρὸς καὶ ἐνθρονίσθη ὁ Μαρκιανός, μετὰ δὲ τὸν Μαρκιανὸν ὁ ὑπ' αὐτοῦ στεφθεὶς αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Θράξ. Ἐπ' αὐτοῦ συνεκροτήθη ἐν Χαλκηδόνι ἡ τοῦ αἰρετικῶς Εὐτύχη καὶ Δυσκουρον καθελούσα Α' Οἰκουμένη Σύνοδος.

458. Γεννάδιος ὁ Α', γνήφης κατὰ τῶν ἐν Γαλατίᾳ Συμωναϊκῶν αἰρετικῶν καὶ προσδεύσας τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην Τοπικὴν Σύνοδον.

471. Ἀκάκιος, ἀνὴρ αἰδέσιμος καὶ φιλανθρωπώτατος. Ἐπὶ τούτου ἀπεθάνοντα τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Θράκα, διαδέχεται Λέων ὁ Ζήνωνος υἱός, καὶ ταῦτον ὁ πατὴρ Ζήνων καὶ τὸν Ζήωνα ἐκθρονισθέντα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βασιλίσκος, καὶ τούτον ἐκθληθέντα τοῦ θρόνου ὁ Ζήνων τὸ δεύτερον.

492. Φλαβίανος ἢ Φραβίανος κατὰ Μελέτιον, κατ' ἄλλους δὲ Φλαβιανός. Αἰρετικὸς, ἄσημος καὶ ὀλιγοχρόνιος, πατριαρχεύσας τέσσαρας ἢ τρεῖς μῆνας. Ἐπὶ τούτῳ ἀπο-

Μετὰ Χριστόν.

θανόντα τὸν αὐτοκράτορα Ζήωνα διεδέχθη Ἀναστάσιος Δίκωρος ὁ Δυρράχηνος, ἥτοι ἐκ Δυρραχίου, [τῆς παλαιᾶς Ἐπιδάμνου, ἀποικίας τῶν Κερκυραίων κατὰ Θουκυδίδην], πόλεως ἀξιολόγου τῆς ἁνῶ Μακεδονίας.

492. Εὐφύμιος ὁ ἐξ εὐγαίτων, [τῆς καὶ Εὐκατίας, πόλεως ἐν Γαλατίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λεγομένης κοινότερον Ἐφλεῖα κατὰ Μελέτιον], ἐκθρονισθεὶς καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ὑποκινουμένου ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Εὐτυχιανῶν.

496. Μακεδόνιος Β', ὁ θαυμασιος καὶ ὀρθοδόξωτατος. Ἐκθρονισθεὶς καὶ οὗτος καὶ ἐξορισθεὶς πρώτον εἰς Χαλκηδόνα καὶ ἔπειτα εἰς Εὐγαῖτα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος.

511. Τιμόθεος Α', ἀνὴρ παράφορος καὶ ὁμόφρων τοῦ αὐτοκράτορος, κακοποιήσας τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανε κεραυνωθεὶς ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπονομασθεὶς Δίκωρος, διότι εἶχε τὴν μίαν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ γλαυκὴν, τὴν δὲ ἄλλην μέλαιναν. Διεδέχθη δὲ αὐτὸν Ἰουστίνος ὁ Θράξ, ὅτε ἀπέθανε καὶ ὁ Τιμόθεος.

517. Ἰωάννης Β', Καππαδόκης, ἀνὴρ σοφὸς καὶ εὐσεβής. Ἐπὶ τούτου πρώτου ἐδόθη τοῖς Πατριάρχαις τοῦ Βυζαντίου τὸ πολὺ ζῆλον ἐπιθετον Οἰκουμενικός.

520. Ἐπιφάνιος, ὁ ἱερώτατος καὶ διδασκωτάτος, γράψας πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ διάταγμα Ἑλληνιστὶ κατὰ Σευήρου καὶ Πέτρου τῶν αἰρετικῶν, σωζόμενον ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑ Οἰκουμένης Συνόδου. Ἐπὶ τούτου ἀποθάνοντα τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστίνον διεδέχθη ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰουστινιανός Α'.

535. Ἀνθιμος, πρώην Τραπεζοῦντος Ἐπίσκοπος, Σαυηρίτης τὴν αἵρεσιν ἐν κρυπτῷ, πατριαρχεύσας σπουδῇ καὶ συνεργεῖα Θεοδώρου, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος, γυναικὸς φιλοδόξου καὶ φιλοπράγμονος. Ἐξελεγχθεὶς δὲ αἰρετικὸς, καθηρέθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθούσης τῇ 536 Τοπικῆς Συνόδου, καὶ ἀκολούθως ἐξορίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

537. Μηνᾶς, λόγιος ἀνὴρ καὶ τῆς εὐτελείας ζηλωτής. Ἐπὶ τούτου ἐγκαινιάσθη τελειωθείς ὁ θαυμαστός ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, κτισθεὶς ὑπὸ Ἀνιμίου τοῦ Τραλλιανοῦ, περιφώμου ἀρχιτέκτονος (α) ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος, ὡς

[α]. Αἱ Τράλλεις, πατρίς τοῦ ἀρχιτέκτονος τούτου, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Τραλλιανοῦ, περιφώμου ἱατροῦ συγγραφέου, καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν, εἶναι πόλις τῆς Ἀσίας, ἀκμάστα μάλιστα ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατοριῶν διὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τῶν γραμμάτων, κειμένη δὲ περὶ τὸν Εὐδῶνον ποταμὸν καὶ τὴν λιμνίδα Ἀνθεμυσίαν καὶ ἔχουσα σχῆμα τραπεζοειδὲς ἐπὶ λόφου. Λέγεται Ὁλομνηστὶ Αἰδίνι, κατοικουμένη ὑπὸ 500 περίπου Γραικικῶν οἰκογενειῶν.

Μετὰ Χριστόν.

εἶναι πασίγνωστον. Τὸν Μιανᾶν τοῦτον, ὡς καὶ τὸν προκατόχον αὐτοῦ Ἀνθίμαν, καὶ τὸν τούτου Ἐπιφάνιον ὠνόμασεν ὁ Ἰουστινιανὸς Οἰκουμηνικούς Πατριάρχας, ὡς ὁ πρὸ τούτου παλαιότερος αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος ὁ Νεὸς εἶπε τὸν Χρυσόστομον οἰκουμηνικὸν διδάσκαλον.

552. Εὐτύχιος ὁ ἱερώτατος. Ἐπὶ τούτου τῷ 553 συνεκροτήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Ἐ. Σύνοδος ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος, κατὰ προσταγὴν τοῦ ὑποῖου ἤλθεν ἐκεῖ καὶ Βυγίλιος ὁ Πάπας Ῥώμης, ἀνὴρ φιλόδοξος καὶ ἀσυνείδητος μέχρι ἀναισχυντίας, ὁ πρῶτος γενόμενος αἰτίας τοῦ σχίσματος τῆς Δύσεως ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ σκοποὺς κοσμικοὺς, ἀνιέρους. Τοῦτον, ἐπιθάντα παρανόμως εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Ῥώμης, ὀνομάζει λυκὸν, ληστὴν, ψευδεπίσκοπον ἀντί-Χριστον ὁ Βαρρόνιος, Λατίνος συγγραφεὺς. Ποῖον ἄλλο ἐκφραστικώτερον ἐπίθετον ἀπέμεινε διὰ τοὺς μετὰ ταῦτα Πάπας, τῶν ὁποίων ἡ τυραννικὴ φιλοδοξία κερυφωθεῖσα, ἐπέφερε τοσαῦτα δεινὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Τὸν Πατριάρχην Εὐτύχιον ἐκθρονίσας ὁ αὐτοκράτωρ, ὑποκινούμενος ὑπὸ τῶν αἵρετικῶν Ἀφθαρτοδοκητῶν, ἐξώρισεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν, πόλιν τῆς Καππαδοκίας [α].

565. Ἰωάννης Γ', ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν [Δικηγόρων], Ἀντιοχεὺς, ἀνὴρ ἐπίσημος ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ. Τούτου σώζεται ἡ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων Συλλογὴ καὶ ἄλλος Νομοκάνων, περιέχων παρὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικούς κανόνας καὶ τὰς τούτοις συμφωνούσας διατάξεις τῶν ἡμετέρων Αὐτοκρατόρων. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ Ἰουστινιανός, διάδοχον καταλιπὼν τὸν ἀδελφιδοῦν Ἰουστίνον Β', τὸν Νεώτερον, τῷ 556. Ὁ δὲ μακάριος Ἰωάννης, ποιμάνας θεοφιλῶς, ἐτελεύτησε πατριαρχεῶν.

577. Εὐτύχιος τὸ Ε', ἀνακληθεὶς ἀπὸ τῆς ἐξορίας, ἐπατριαρχευσεν λαμπρῶς ἄλλα 4 καὶ ἡμισυ ἔτη καὶ οὕτω μετέβη εἰς τὰς Οὐρανίους μονὰς τῇ 6 Ἀπριλλίου, ὅτε γεραίρει τὴν μνήην αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία. Ἐπὶ τούτου ἀποθανόντα τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστίνον Β' διεδέχθη Τιβέριος ὁ Θράξ.

582. Ἰωάννης Δ', ὁ Νηστευτὴς, τὴν πατρίδα Καπαδόκης, ἀνὴρ ὁσιος, ἐγκρατὴς, λίαν φιλόπτωχος, καὶ πεπαιδευμένος. Οὗτος συνέγραψε τὸ Κανονικὸν ἢ Κανονάριον, [Σύνταγμα περιέχον κανόνας πρὸς ἐκανοποίησιν τῶν ἐξομολογουμέ-

Μετὰ Χριστόν.

νων] καὶ ἄλλα. Ἐπὶ τούτου θανόντα τὸν αὐτοκράτορα Τιβέριον τὸν Θράκα διεδέχθη Μιυρίκιος ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ, στρατηγὸς Καππαδόκης ἀξιώτορος, καὶ βασιλεὺς ἀγαθὸς μὲν, ἀλλὰ κυριευμένος ὑπὸ φιλαργυρίας, ἐξ ἧς πολλὰ ἐβλάβη καὶ τέλος ἀπώλετο. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου (τῷ 586] ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πενθέκτη λεγόμενὴ Σύνοδος, ἐπεκύρωσε τὸ φιλοεικούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ῥώμης ἐπίθετον Οἰκουμηνικός, ἀποδοθὲν εὐλόγως αὐτῷ διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλευσῆς τῶν πόλεων, ἐπίθετον ἀναγκαῖον καὶ ἄλλος ὡς ἀντιτείσχημα κατὰ τοῦ τύπου τῶν τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπων, ἐπικυρωθὲν νομίμως ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, καὶ μὴ ἀλλοιοῦν μηδὲ παρελᾶπτον κατ' οὐδὲν τὴν κανονικὴν τῆς Ἐκκλησίας διοίκησιν. Ὁ δὲ τίτλος οὗτος χρησίμος οὐ μόνον πρὸς περιστολὴν τῆς Πιπτικῆς φιλοδοξίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς συντήρησιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν ἤρμοζεν ἀναμφιβόλως ἄλλου, εἰμὴ εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην διὰ λόγους αὐτοσχεῖς. Κατὰ τὴν ἐνοικν ταύτην ἀπεφάνθη ἔκτοτε, ὡς γνωστὸν, ὁ δίκαιος αὐτοκράτωρ Μιυρίκιος γράφων πρὸς τὸν τότε Πάπαν φιλοτάραχον Γρηγόριον, καὶ νοθετῶν αὐτὸν, ἵνα μὴ ταράττηται διὰ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, διδομένην ὡς καλλιστεῖον τιμῆς δικαίας καὶ πρεπούσης τῷ Πατριάρχῃ τῆς βασιλευσῆς τῶν πόλεων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Οἰκουμένης. Πάντες αἱ σύγχρονοι Πατριάρχαι τῆς Θεοδέγμονος Ἀνατολῆς ἐπεκύρωσαν τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, καίτοι παροξυνόμενοι κατ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Πάπα Γρηγορίου, ὅστις εἶχε κατὰ νοῦν τὴν πρὸ πολλοῦ πεσοῦσαν εἰδωλολατρικὴν τῆς Ῥώμης μονοκρατορίαν. Τὸν μακάριον τοῦτον Πατριάρχην, ποιμάναντα τὴν Ἐκκλησίαν θεοφιλῶς 13 ἔτη, καὶ ἐκδημησάντα ὁσίως πρὸς Κύριον, ἐκληρονόμησεν αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Μιυρίκιος, λαβὼν πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, δηλαδὴ τὸ ῥῆσον καὶ κλίνην ἄστροτον, ἐφ' ἧς ἐπανεπαύετο χάριν εὐλαβείας ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς.

[Κατόπιν.]

[α] Ἡ Ἀμάσεια, πατρὶς τοῦ Στράβωνος, κειμένη παρὰ τὸν Σκύλλακα ποταμὸν, χυνόμενον εἰς τὸν Ἰν [Γεσίλ ἱρμάκ], ἄλλον μεγαλύτερον ποταμὸν, σώζει τὸ παλαιὸν ὄνομα καὶ κατοικεῖται ὑπὸ 300 περίπου Γραικικῶν οἰκογενειῶν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ.

Ἡ Θράκη, χώρα μεγάλη, ἔχουσα τὸνομα κατὰ Στέφανον ἀπὸ τῆς τραχείας φωνῆς τῶν ἐνοικούντων, ἡ ἀπὸ